

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Originvm Monasticarvm Libri IV.

Le Mire, Aubert

Coloniae Agrippinae, 1620

Cap. XVIII. De Sanctis familiæ Præmonstratensis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11249

- B. Ida Niuellensis. 11.
 B. Guericus Abbas Igniacensis & Do- 12.
 ctor.
 V. Humbertus, Comes Sabaudiaë. 17.
 V. Iacobus Fornerius, ex Abbate Fontis 20.
 Frigidi fit Papa Benedictus XII.
 B. Ioannes Zirita, Abbas Taroucanus, & 23.
 fundator ordinis Equitum Auliorum in Lu-
 sitania.
 S. Thomas, Archiepiscopus Cantuarien- 29.
 sis, monachus in Pontiniaco, & martyr.
 B. Richardus monachus Aduertensis in 30.
 Frisia.

CAPVT XVIII.

*De Sanctis familie Præmonstra-
tensis.*

TRes omnino sunt, quod equidem sciam,
 ex ordine Præmonstratensi, qui vt San-
 cti officio Ecclesiastico coluntur, S. *Norber-*
bertus, S. *Gilbertus*, & S. *Gerlacus*.

S. *Norbertus* ordinis Præmonstratensis cõ-
 ditor, & post Archiepiscopus Magdeburgen-
 sis, an. 1134. Magdeburgi in Domino obdor-
 miuit, à Gregorio XIII. an. 1582. Diuis ad-
 scriptus. Illius diploma exstat in Chronico
 nostro Præmonstratensi, ad annũ prædictũ.

S. *Gilbertus* Abbas, ex potente mi-
 lite sæculi humillimus miles Christi,

eleemosynarum, abstinentiæ, paupertatis admirandus exemplis, anno 1152. migravit ad Dominum. Sepultus est autem in monasterio diœcesis Claromontensis, non procul à *Scola Aruerniæ vico*, ad quem locum *pij laboris instantia* eo ipso anno *Præmonstratensium ordinem adduxerat*: cuius magnitudinem meritorum magnitudo miraculorum declarat: vt Robertus Sancti Mariani apud Autissiodorum, ordinis Præmonstratensis Canonicus, in suo Chronico, Trevis anno 1609. edito, loquitur. Quiescit autem hodieque in prædicto cœnobio, quod nunc *Sancti Gilberti* dicitur, & colitur ibidem officio Ecclesiastico, & alibi fortasse in diœcesi Claromontana. Est autem Sancti Gilberti nomen apud Aruernos celebre, multisque familiare: ex qua gente nostro ævo floruit *Gilbertus Genebrardus*, Theologus, & Chronographus toto orbe notissimus.

S. *Gerlacus*, eremita ordinis Præmonstratensis, quiescit in illustri sui nominis monialium cœnobio, in diœcesi Ruremundensi, secundo lapide à Traiecto Mosæ sito. Festum eius duplex celebratur feria secunda ante diem Pentecostes ibidem, & ab Ecclesia Cathedrali Ruremundensi in Geldria, Germaniæ inferioris prouincia: quo die tres istæ lectiones sacræ de ipso recitantur.

Ger-

Gerlacus nobili stemmate in Falckenburgensi
 prouincia natus, primum ad militiam animum ad-
 iecit, & Tribunus equitum factus, cum illorum
 more militum, qui castra sequuntur, vitam insti-
 tueret, ex inopinata sua coniugis morte consterna-
 tus, abiecto militia cingulo, cilicio & lorica supra
 nudum corpus indutus, pedibus nudis Romam pro-
 fectus, apud Pontificem Maximum Eugenium III.
 deposita peccatorum sarcina, ex eius praescripto
 Hierosolymam profectus, & in xenodochium pau-
 perum, ut poenitentiam ageret, susceptus, totum
 illic septennium, in porcorum aliorumque animalium
 cura, exegit. Quo expleto poenitentiae tempore,
 Romam rediens, ut quae de vini & carniuum perpe-
 tua abstinentia, deque usu loricae, & cilicij aliisque
 pietatis exercitamentis Deo vouerat, in solitudine
 viuens redderet, in Falckenburgensem suam se
 denuo prouinciam, annuente Pontifice, rece-
 pit; ubi veteranosam, & raram crassitudinis quer-
 cum ad radices excavari, & magnam vim lapi-
 dum in eam inferri, & ex straminibus contextam
 storemque imponi iussit: ibique cilicio & lorica,
 sub candido Praemonstratensi habitu, nocte dieque
 indutus, totis quattuordecim annis, hoc est, usque ad
 extremum vitae suae diem, austeram agens vitam,
 perseverauit.

Cibus ei fuit ex hordeo cineribus mixto, potus
 aqua frigida, e fonte seu puteo vicino, in hodi-
 ernum usque diem, ob Beati Gerlaci memoriam,
 celebri. Venientes ad se pauperes & peregrinos
 honeste & liberaliter tractabat, de suo interim

rigore nihil vnquam remittens. Quamdiu corpore
 valuit, omni die ad S. Seruatij honorandas reliqui-
 as summo mane, sesquihora sat difficili & mole-
 sto itinere, Traiectum Mosæ, Sabbatinis verò die-
 bus ad memoriam Deiparæ Virginis Aquisgranî,
 nudis semper pedibus incedens, peregrinabatur, do-
 nec per ætatem, & alterius pedis impedimentum,
 redditus impotentior, a sella vti cogeretur. Postea
 verò emulorum quorundam maleuolentia, succisa
 quercu, duas alias angustissimas cellas construi fe-
 cit, quarum alteram suis vsibus & habitationi, al-
 teram diuinis officiis, Episcopi sui venia, destina-
 bat. Qui ad illum visendum subinde accedebant,
 tum sacerdotes, tum laici, eos vel ad virtutem pie-
 tatemque erudiebat, vel si erat improba illorum
 vita, acriter redarguebat. Non pauci quoque se illi
 roudendos offerebant, inter quos vnus fuit, cuius
 semel detonsi pili numquam amplius excreue-
 runt.

In Dominica, qua Passionis dicitur, cum sibi è
 puteo supra nominato, ad sitim Leuandam, semel
 iterumque aquam hauriri iussisset, eaque in vinum
 vtraque vice fuisset conuersa, ipsemet ad puteum
 concessit, & hausta iterum aqua, tertio est in vi-
 num mutata. Morte imminente, cum nullus ad ma-
 num esset sacerdos, qui extrema illi administraret
 Sacramenta, accessit diuina dispositione, specie
 venerandi senis S. Seruatius, niuea amictus stola,
 (quem in vita semper coluerat Gerlacus) à quo Sa-
 cramentis omnibus ritu Catholico munitus, pridie
 Theophaniæ in Domino obdormiuit, & in ligno
 suo

suo sacello theca pariter lignea, vti voluerat, inclusus, in profundissimam illic immissus est foueam. Sed Deus non diu inglorium esse permisit: mox enim diuinitus patefacta fouea, corpus sancti Viri, vna cum cruce Hierosolymitana, & cilicij parte (qua in hunc vsque diem conspiciuntur, & in pretio habentur) sursum e fouea leuatum, innumeris confestim claruit miraculis. Festiuitas verò, propter Epiphania celebritatem, in secundam feriam, qua sacratissimum Pentecostes diem antecedit, translata est; quo tempore, qui hominum malitia antea obstructus latuerat, miraculosus puteus, anno nonagesimo nono supra millesimum quingentesimum, Henrico Cūquō Ruremundensi Episcopo iubente, repertus est: ossa quoque cum sancti viri memoria leuata, & ipse puteus miraculis denuò cepit clarescere. Sic ferè legitur in officijs proprijs diœcesis Ruremundanae, qua dictus Episcopus Cūquius concinnauit, & Colonia an.

An. 1599

1604. typis edenda curauit.

208 (* *) 52

Aa 4

GA-